

1

Först om en stund kommer en ilning av fasa att strömma genom kroppen och få varningsklockor att slå lock för öronen. I den utdragna tidsrymden av några sekunder, innan den där första smällen följs av nästa, kommer hon att inse vad som faktiskt håller på att hända.

Men just nu är det så mycket annat som väsnas och låter. Ett stigande sorl av prat, skratt, klirrande glas och bestick mot porslin. Det surrar och böljar fram och tillbaka mellan borden på hamnrestaurangernas uteserveringar, väver en ljudmatta där kastvindarna från havet drar upp tysta revor i varpen, för att i nästa sekund foga samman allt till en enda kakofoni. Ändå lyckas höga barntjut med jämna mellanrum stiga ännu högre och tränga igenom, när leken resulterar i just det som förmanande föräldrar förutspått: ”Var försiktig, annars kommer du trilla och slå dig.”

Det är överfullt på varje uteservering i stan, och här i hamnen, där efterfrågan på sittplatser en solig hösteftermiddag vida överstiger efterfrågan, har servitörerna sedan länge kapitulerat för alla som delar stol med varandra eller helt enkelt står i vägen mellan borden.

Tunga brickor ställs ner med demonstrativt hårda smällar, pengar byter visserligen ägare i hyfsad enlighet med restaurangernas prislistor, men vem som beställt vad – och om det råkar vara just sitt eget glas man dricker ur – är detaljer som sedan länge tappat betydelse för både gäster och personal. Om solen skiner och luften är mild i mitten av september så är alla

ansträngningar att försöka hålla på regler kring gästantal och utskänkningstillstånd meningslösa.

Särskilt en sådan här dag, då anledningarna att fira är många.

Rundgångstjut och mikrofonknackningar hörs från scenen en bit bort, där hugade politiker från olika partier avlöser varandra i jakten på att vinna röster från skeptiska Doggerlandsbor.

Talare efter talare lämnar motvilligt över stafettpippen till näste man, och ännu en solbränd och ledigt men oklanderligt klädd politiker äntrar beslutsamt scenen. Genom sorlet letar sig enstaka ord som "sjukvård", "fiskekvoter", "framtidssatsningar", "det genuint doggerländska" och "orimligt skattetryck" fram, tillsammans med applåder och enstaka burop. Alltihop avbryts med jämna mellanrum av skrånande hitlåtar som någon klämfingrig amatörljudkille – förmodligen släkt med arrangören – skruvar upp efter varje framträdande.

Annan musik hörs också; blytung rockriff och dunkande diskotoner från sjuttio- och åttioalet letar sig ner mellan gränderna uppifrån Stortorget där allt fler börjar samlas för att delta i landets första prideparad.

Men även de som inte bryr sig om vare sig stundande lagtingsval eller pride har anledning att höja ett glas denna den näst sista lördagen i september, då stolta paraddeltagare och alltmer desperata politiker tvingas att samsas med en än större storhet: höstdagjämning, och traditionen föreskriver att gravöl över den flyende sommaren ska drickas.

Och den som händelsevis inte bryr sig om vare sig valfläsk, hbtq-frågor eller det faktum att sommaren definitivt är slut, har ändå anledning att fira just i dag. Då och då stiger decibelnivån ytterligare när lösa gevärsskott avfyras som ett tecken på att frijakten nu inleds. Först vid midnatt visserligen, men blotta tanken på att allt fyrfota vilt under de närmaste tre veckorna står på listan över vad som lagligen får fällas på de doggerska öarna ger skjutglada män – och numera även några kvinnor – en anledning att envist följa traditionerna: frijakten

har sedan urminnes tider firats in med hjälp av lösa skottsalvor och stora mängder Heimödricka.

I morgon väntar skarpa skott och åtminstone hyfsad nykterhet. Inte i dag.

Denna lördag får man samsas bäst man kan. Nästa lördag hade varit otänkbar: att inkräkta på den stora ostronfesten skulle knappast ha gagnat den spirande hbtq-rörelsen i landet, och den politiker som mot förmodan skulle drista sig till att valtala under själva oistra skulle binda ris åt egen rygg.

Var sak har sin tid, särskilt oistra.

Resten får vackert firas i dag; doggerlandsborna behöver varje tillfälle att kasta loss inför det stundande vinterhalvåret, då det sannerligen inte finns mycket att glädjas över.

Nykterheten är inte särskilt påtaglig heller i det sällskap som samlats kring bordet där Karen Eiken Hornby nu avundsjukt sneglar mot glas fyllda med bitter öl, fylligt vin, svalkande gin och tonic eller rökig whisky.

De har ett långbord vid den låga stenmur som löper utmed den sydvästra delen av hamnområdet, och Karen misstänker att det är Kore, Brynn eller möjligtvis Gordon som lyckats ordna platserna i den mördande konkurrensen. Killarna från KGB Production tycks ha tumme med krogpersonalen på varenda sylta i staden.

Från andra änden av hamnplan hörs applåder när en ny talare kommer upp på scenen. Karen försöker se vem det är, men ett parasoll står i vägen. Hon kastar en blick mot Aylin, som har bättre sikt och spänt ser åt samma håll. Men tydligen är det inte hennes blivande exmake som nu knackar på mikrofonen där borta, och hon ser ut att tillfälligt slappna av.

Karen misstänker att hon kommer resa sig och gå i samma sekund som det är Bo Ramnes tur att tala. Det hade krävts mycket övertalning för att Aylin alls skulle följa med ut och fira, åtminstone en liten stund.

Med ett lätt stönande ändrar Karen mödosamt ställning, grimaserar när det hugger till i ländryggen, stryker en hårttest ur pannan och tar en klunk mineralvatten.

Fyra veckor kvar.

– Hur är det? Du tänker väl inte börja föda nu? Det har vi inte tid med.

Eirik lutar sig fram och ser på henne med ett leende som inte helt lyckas maskera ett stråk av oro. Hon tvingar upp mungiporna.

– Ryggen bara. Och så är jag alldeles för nykter för att stå ut med det här oljudet.

– Ja, det är ett jävla liv. Knappt jag står ut själv.

– Måste ni inte börja bege er upp till torget snart? säger hon och kastar en blick på sitt armbandsur.

– Jo. Paraden går om trekvart. Om jag kan få honom där att slita sig.

Han gör en rörelse med huvudet mot andra änden av bordet där Kore är livligt inbegripen i ett samtal med Brynn. Förmodligen om jobbet. Förmodligen ska ännu en artist strykas medhårs, förmodligen kommer någon att ryta ifrån och hota med att hoppa av inspelningarna, förmodligen kommer alla att hamna i luven på varandra.

Och förmodligen kommer allt att lösa sig. Den här gången också.

– Och varför får vi inte se dig i något så där piffigt, säger Karen och nickar mot en kille som i samma ögonblick dansar in mellan två bord en bit bort.

Han är vältränad och brunbränd, inoljad och glänsande. Klädseln består av korta badbyxor i rosa metallicfärg, lila peruk, en jättelik fjäderboa i regnbågens alla kulörer. Och badtofflor.

Klädvalet förefaller dock riktigt konservativt i jämförelse med utstyrlarna hos några av dem som i strid ström nu rör sig Strandgate fram och viker av på tvärgatorna upp mot Stor-

torget. Allt som är tillverkat av lurex och paljetter, fjädrar och latex eller svart läder tycks dagen till ära ha letats fram ur garderoberna.

Eirik From däremot är som alltid oklanderligt klädd i ljusgrå kostymbyxor och vit nystruken skjorta inköpt i London. Dagen till ära har dock slipsen fått stanna hemma och kavajen har ersatts med en ljuslila kashmirpullover, som med bedräglig nonchalans slängts över axlarna.

– Längre än så här går jag inte, säger han och nyper i en av kashmirärmarna. Räcker det inte med det där, tycker du, lägger han till med en nick mot sin pojkvän.

Tillsammans betraktar de Kores långa, svarta hår som samlats i en fläta på ryggen, den röda bandanan, de sotiga ögonen, silverringarna i öronen och de bara armarna, täckta av tatueringar.

– Han ser väl precis ut som vanligt, säger Karen. Jag tycker ingen av er har ansträngt sig. Hur känns det förresten? lägger hon till.

– Tja, hade du frågat mig för tjugo år sedan hade jag aldrig trott att den här dagen skulle komma. Nu tycker jag bara att det är pinsamt att det dröjt så länge. Men det känns bra. Veldig bra faktiskt.

– Du vet att jag gärna skulle ha travat med, men det går helt enkelt inte, säger hon med en gest mot den stora magen.

– Du har laga förfall. Men nästa år . . . Och då ska min guddotter vara med. Var är barnafadern, förresten?

– Leo skulle hämta eller lämna något i studion, men han borde vara här snart. Jag tror att han går med er i tåget åtminstone en stund. Sedan får han köra mig hem. Jag orkar inte med det här i mitt tillstånd.

– Dålig tajming. Varför är du tvungen att vara höggravid just nu?

– Varför är jag över huvud taget gravid vid min ålder, är väl den stora frågan.

– Ja, vi börjar verkligen bli gamla, säger Eirik med en blick mot killen i rosa badbyxor. Tänk att vi snart är femt. . .

– Dålig tajming, som sagt, avbryter Karen. Så det blir inget födelsedagsfirande heller för min del i år. Men nu tänker jag i alla fall inte jobba mer innan det är dags. Har tagit ledigt de sista veckorna.

– Är inte det där din chef, förresten? säger Eirik. Han som står borta vid Marike och håller in magen.

– Smeed? Nej, varför skulle han . . .

Karen lutar sig fram och spanar åt det håll Eirik nickat. Vid kortändan av det långa bordet, bredvid Marike Estrup står mycket riktigt en man med en öl i ena handen. Hålla in magen behöver han knappast, tänker Karen och betraktar den gängliga långa mannen; säga vad man vill om Smeeden, men i god form är han. Det som förvånar är i stället att han ler.

Eller snarare, rättar hon sig i tanken, det som förvånar är att han säger något som får Marike att skratta till så att vinet skvalpar över just som hon ska dricka.

Jounas Smeed, chef för Kriminalavdelningen, född till pengar, en besvikelse för sin far då han valt en karriär inom polisen i stället för juridiken. Ändå självsäker och arrogant med den medfödda lätthet som endast följer av en privilegie-rad uppväxt.

Och Marike Estrup. Inflyttad dansk keramisk konstnär. Lång, frispråkig, med en stundtals obegriplig dialekt när de doggerska orden inte räcker till utan ersätts med ett nordjylländskt fräsande.

”Den där rödhåriga lurfeministen”, hade Smeed kallat henne efter förra gången de stött ihop. Å andra sidan tycks ingen annan av Karens vänner heller falla Jounas Smeed på läppen. Demonstrativt envisas han därför med att kalla Leo Friis för ”den där uteliggaren du bor med” och Kore och Eirik ”de där bögarerna, vad de nu heter”.

Marike å sin sida brukar inte vara främmande för att kalla

Karens chef något i stil med ”det där odrägliga rövhålet” eller ”fjanten du hamnade i säng med förra oistra”, de få gånger Jounas Smeed kommer på tal.

Nej, magen behöver han inte hålla in, men nog sträcker han på sig lite extra, inser Karen när hon betraktar den oväntade scenen. Och nog fan verkar han lyssna intresserat till något som Marike just säger. Nickar och skrattar till. Kväver inte en gäspning och förbereder ett motargument, som när Karen försöker föra ett samtal med honom i tjänsten.

Oftast, inte alltid. Lite bättre har det blivit i takt med att minnet av den pinsamma natten för jämnt ett år sedan förbleknat. Lite bättre sedan han slickat sina sår efter att Karen klargjort att det varit ett felsteg som aldrig kommer att upprepas. Lite bättre sedan han till sist tvingats acceptera det faktum att hans dotter Sigrid valt att vara inneboende hos Karen och Leo i Langevik i stället för att bo hos sin far i det fashionabla Thingwalla.

Lite bättre.

Karen betraktar sin chef och han ger henne ett snabbt ögonkast. I nästa sekund tömmer han sin öl, ställer ner den på bordet samtidigt som han böjer sig fram och säger något som får Marike att le med hela ansiktet. Så nickar han kort mot sin underlydande, kriminalinspektör Karen Eiken Hornby, och lämnar sällskapet.

Har jag tur behöver jag inte ha någon kontakt med fanskapet förrän tidigast om ett halvår, tänker hon. Innestående komptid och semester hade räckt gott när hon för en vecka sedan meddelat att hon från och med måndag tänker ta ledigt fram till förlossningen. Inga komplikationer, ingen sjukskrivning, bara trött.

Och snart femtio.

Smeed hade inte protesterat; för en gångs skull är bemaningen på avdelningen fulltalig och inga tyngre utredningar pågår. Sanningen är också den att ingen, inte ens polischef

Viggo Haugen, skulle våga neka Karen Eiken Hornby en välförtjänt ledighet efter det senaste årets händelser. Däremot skulle han förmodligen gärna se att hon sa upp sig.

Killen i rosa metallicshorts har slutat dansa. I stället har han ställt sig bakom en annan man, virat armar och fjäderboa runt honom och lutar nu ömt hakan mot hans hjässa. I en gynnsam vindby hör Karen hur de säger något om att de måste gå nu om de ska hinna upp till torget i tid.

Tydligen har Eirik och Kore kommit till samma slutsats och signalerar till varandra att det är dags att dricka upp och gå. Hon får en snabb kram från Eirik, medan Kore med en vinkning på avstånd redan har börjat röra sig mot utgången. Slammer och skrap av stolar i gruset när folk vid borden runt omkring också börjar resa sig.

I samma ögonblick får ljudet av en skarp smäll Karen att instinktivt stelna till.

Det där lät inte som ett löst ...

Tanken avbryts av ett skrik någonstans bortifrån andra sidan hamnplan. Och under de överkligt utdragna sekunder som hinner förflyta innan ljudet hörs ännu en gång skjuts adrenalinet ut, blodet rusar upp i huvudet och hon gör ett klumpigt försök att resa sig.

Hon hinner inte. Lyckas bara ropa ut en varning innan nästa smäll hörs.

– Ner, för helvete, det är någon som skjuter på oss!

2

– Det är väl bättre om du pratar med henne. Till mig säger hon ingenting.

Leo Friis gör en gest som uttrycker lika delar oro och resignation.

Eleanor Eiken suckar och ser på flyttkartongerna. Leo har rätt. Å andra sidan kommer Karen förmodligen inte att lyssna på sin mor heller. Det är knappast så att det är första gången hon försökt. Antytt det så där i förbigående, pekat på möjligheten: kanske vore det bra om Karen tittade igenom dem i alla fall. Tog mod till sig och . . . ja, vad då egentligen?

Om hon vägrat att öppna kartongerna i tio år så lär hon inte ändra sig nu heller.

– Ja, bort måste de i alla fall, säger Harry och ställer den tredje och sista lådan ovanpå de andra två. Vi får ta ner dem till förrådet eller köra dem till tippen, men här kan de i alla fall inte stå längre. De är ju i vägen, förstår hon inte det?

– Jag ska tala med henne, säger Eleanor och ger honom en orolig blick. Låter det inte väldigt ansträngt när han andas? Piper i bröstet liksom?

Kanske är jag en idiot som låter honom hållas. Sjuttiosex fyllda, ett par år äldre än jag, och nog börjar det ta emot även för mig. Jag har då inget minne av att den där vindstrappan var några problem förr. Å andra sidan: hur skulle jag kunna hindra honom? En vindsombyggnad utgör för Harry Lampard ungefär samma lockelse som ett saftigt köttben för en vildhund.

Hon möter Leos blick och ser att han tänker samma sak.

– Låt dem stå där och lyft inget mer tungt i dag, säger han. Jag måste sticka nu om jag ska hinna. Borde svänga förbi studion först också, men det vete fan om det finns tid till det, lägger han till med en blick på sitt armbandsur.

– Ska du verkligen gå i den där paraden? säger Harry. Klen är du visserligen, men knappast någon fjolla om jag förstått saken rätt, lägger han till med ett flin.

Leo svarar inte. I stället sträcker han på sig och lägger armen runt den äldre mannens axlar. Harry Lampard må vara byggd som en tjur, men själv är han åtminstone huvudet högre.

– Karlar . . . , muttrar Eleanor. Ser du till att få hem Karen i tid, är du snäll. Egentligen borde hon inte vara ute och ränna alls i sitt tillstånd. Förstår inte att hon orkar. När jag väntade barn var det då inte tal om . . .

Leo Friis drar på sig jackan.

– Jag ska slänga upp henne över axeln och släpa hem henne som ett nyfällt rådjur. Jobba inte ihjäl er nu. Tänk på att ni är gamla.

Jag kommer definitivt inte att hinna åka förbi studion, tänker han tjugo minuter senare och spanar ut genom vindrutan. Han har just avverkat kustvägens uppförslut och ser nu mot vägen som slingrar sig ner mot de centrala delarna av Dunker. Det är svart av bilar. Bilar som tycks stå helt stilla.

Utan att släppa vägen med blicken sträcker han ut en hand och knäpper på radion. Klart att det är köer en sådan här dag. Jag får ringa och säga att jag blir sen.

Men det är inte den vanliga, torra studioreportern som berättar om trafiksituationen i huvudstaden. I stället är det ljudet av en upphetsad röst som fyller bilen.

– Jag befinner mig just nu alltså alldeles intill hamnområdet, där folk har samlats för att fira, inte bara . . .

En hård knall hörs i bakgrunden och en halv sekund senare reporterns röst igen.

– Åh, herregud . . .

Jävla tönt, hinner Leo tänka när reportern ropar till. Lokalradion har en förmåga att göra mesta möjliga av vartenda evenemang i stan. Och nu ska de försöka få några gamla stötar som skjuter in frijakten att verka spännande. Lycka till.

– Hallå, vad är det som händer egentligen? säger studio-reportern glatt, men med ett stråk av osäkerhet i rösten. Det verkar gå vilt till där nere.

Det skrapar till och några hackande ord från reportern på plats dränks av skrik i bakgrunden.

Ännu en hård knall och så är rösten tillbaka. Flämtande nu.

– Det . . . ja, det verkar som om skottlossning har utbrutit. Jag ser inte riktigt från där jag står, men folk springer rakt emot mig nu. Jo, det är faktiskt någon som skjuter. Rakt in i folkmassan.

Resten går inte att urskilja.

Greppet om ratten har stelnat. Redan innan innebörden av orden nått ända in börjar hjärtat att hamra och en våg av illamående får vindrutan att krympa till en smal svart tunnel.

3

Hon landar tungt på alla fyra under bordet, drar i de ben och armar hon når för att förmå folk att söka det lilla skydd som finns att tillgå. Ser stolar som välter, ben som springer, blundar när gruset sprutar mot ansiktet, känner något slå till mot ryggen, någon som drar henne i armen och sedan hur greppet lossnar.

Hon ligger alldeles stilla i tystnaden som uppstår mitt i kaos. En kort stunds överklig frist. Som om någon lagt en glaskupa över hela scenen och sugit ut all luft, alla ljud. Allt som alldeles nyss var verkligt.

Så hörs ännu ett skott och kupan splittras av gälla skrik bortifrån scenen. Slammer av fler kullvälta stolar och bord, glas som krossas mot sten och grus, fler skrik. Och nu tränger Britney Spears röst från högtalarna borta vid scenen igenom, som ett förvridet minne av oskyldig hoppfullhet, fest och firande. *Baby, one more time.*

Längre bort dunkar det välbekanta kompet som obevekligt får hjärnan att fylla i texten till Glora Gaynors monsterhit.

Försiktigt lyfter Karen blicken och spanar åt det håll hon uppfattat att skotten kommit från. Andra sidan Strandgate, något av husen mitt emot. Det blänker till och blicken dras uppåt mot en av fasaderna. Ett fönster står öppet allra högst upp på hotell Strand och hon ser en rörelse bakom en till hälften fördragen gardin.

I samma sekund avlossas ännu ett skott.

Nära den här gången. Det smäller till i den låga stenmuren

bakom henne och hon kravlar instinktivt åt sidan. Flämtande ålar hon sig bakåt, lägger sig så platt hon förmår bakom det kullvälta bordet, känner magen vila tung mot gruset och kopplar bätte armarna runt den i ett utsiktslöst försök att skydda. Inser att hon måste undan; en kula skulle tränga igenom bordsskivan, splittra de glesa bräderna.

Muren. Måste in bakom den.

Törs inte röra sig. Ännu ett skott följt av skrik från andra sidan hamnplanen, borta vid entrén till restaurangen den här gången.

Måste. Nu.

Karen Eiken Hornby känner magen tynga, hur den drar henne nedåt, men inte att knän och handflator skrapas sönder medan hon så snabbt hon förmår kryper mot öppningen till andra sidan muren. Hör sig själv skrika något.

Ännu ett skott i samma stund som hon når öppningen och kravlar sig in på andra sidan. Blodet rusar, pulsen dunkar hårt i halsen och hon ligger stilla i skydd av den låga stenmuren.

Det blir märkvärdigt tyst. Inga skrik, inga skott, bara ljudet av hennes eget hjärta som hamrar hårt.

Och musiken.

Och först nu, i skydd av muren, lämnar skräcken plats för det hon registrerat.

Halvautomatisk, tänker hon. Ljuddämpare. Inte skott från någon glad frijaktsskötare. Vem som än skjuter nu har haft för avsikt att fälla något helt annat än fyrfota vilt.

Och vem skytten än är verkar han ha slutat lika oväntat som han börjat.

Tio sekunder, elva. Tolv. Ingenting.

Tjugo sekunder, en halv minut.

Hon trevar i jackfickan och svär till; mobilen är i handväskan som ligger kvar vid bordet. Klumpigt vänder hon sig och ålar halvt på sidan mot murens öppning. Andas tungt. Kikar försiktigt bort mot restaurangen.

Innanför dörrarna skymtar hon skräckslagna, bleka ansikten, beskyddande armar om barnaxlar, mobiltelefoner tätt tryckta mot gapande munnar. Samma sak på andra sidan den stora grusplanen, vid fiskebodarna mitt emot raden av restauranger.

Några till synes livlösa kroppar. Fyra? Fem? Ännu fler? Så en rörelse. En arm som mödosamt höjer sig från en av kropparna. Någon försöker vinka efter hjälp. Så sänks den igen och allt blir åter stilla. Hamnplanen, som för bara några minuter sedan var full av folk, ligger överkligt öde. Som om en storm svept förbi, vält bord och stolar över ända och dragit med sig allt levande.

Britney Spears har tystnat nu, bara ett svagt sprakande kan anas från en av de stora högtalarna som ligger vält några meter längre fram, men fortfarande hörs dunket uppifrån Stortorget: *I will survive.*

Sakta och med kroppen fortfarande på helspänn tvingar sig Karen upp på alla fyra igen. Lyssnar. En märklig, tryckande tystnad mellan panik och insikt. Bara ett svagt jämrande alldeles i närheten och det avlägsna ljudet av en mobiltelefon-signal. Oändligt försiktigt reser hon sig tillräckligt för att kunna kika över muren och känner i samma ögonblick hur någon drar henne i armen. Hon avbryter rörelsen och vänder sig om. En man i fyrtioårsåldern ser stumt på henne med vilt uppspärade ögon. Så det jämrande ljudet igen. På andra sidan muren, just där hon själv suttit.

Iskylan skickar en stöt genom ryggen.

Hon lösgör sig från mannens grepp och reser sig försiktigt igen.

Först ser hon ingenting. Alla har försvunnit; ingen Marike, ingen Brynn, Aylin, Gordon, Kore eller Eirik syns till.

Ingen Leo.

Förmodligen har alla lyckats ta sig till någon av restaurangerna eller fiskebodarna, eller ligger som hon bakom stenvuren fast längre bort. Och förhoppningsvis hann Leo aldrig hit innan skotten avfyrades.

Gode gud, säg att han inte hunnit hit.

Hon duckar igen och avvaktar. Över två minuter nu sedan det senaste skottet hördes, kanske tre.

Flera måste ha ringt, snart kommer sirener att ljuda, men än hörs bara diskodunket uppifrån torget. I samma sekund blir det tvärtyst. Att få arrangörerna av pridefestivalen att reagera har tydligen gått fortare än att få hit blåljusen.

Så hör hon det igen, alldeles för nära. Ett svagt kvidande följt av ett skrapande ljud. Först ser hon bara något som ser ut som en brun trasa skymta fram bakom en kullvält bordsskiva. I nästa sekund inser hon att den är lila. Och i kashmir.

En våg av illamående, samtidigt som hon ropar hans namn. Inget svar. Jämrandet har tystnat och nu hörs bara ljudet av den förbannade mobilen längre bort. För långt bort.

Mannen bakom henne stirrar fortfarande med skräckslagna ögon när hon vänder sig om.

– Har du en mobil?

Förvirrat ser han tillbaka på henne utan att svara. Först när hon upprepar frågan bryts försteningen och han trevar i kavajens innerficka. Han ser på displayen och börjar själv med darrande hand trycka in några siffror.

– Ge mig den, ryter hon. Jag är polis.

4

Klockan är 15.08 när vakthavande befäl vid polisens ledningscentral i Dunker stelnar till med kaffekoppen halvvägs till munnen. Nu reser han sig sakta och vänder sig om.

Tonläget hos först en, sedan två, av operatörerna i rummet har sänt omedelbara signaler utmed Karsten Utklevs ryggrad och skapat glasklar visshet: något jävligt allvarligt har hänt. Något han aldrig varit med om, något han i hemlighet fruktat att han inte skulle kunna hantera och – kanske framför allt av den anledningen – önskat att han aldrig ska behöva uppleva.

I samma stund som hans blick möter den hos den yngste av avdelningens operatörer, hör han henne uttala just de ord han inte vill höra.

– Någon skjuter på folk nere i hamnen, säger Ingunn Lake med spänd röst. Tydligt är flera skadade, kanske döda.

Efteråt ska Karsten Utklev konstatera att han gjort det han skulle. Det han kunnat göra, med de begränsade resurser som finns att tillgå. Larm om särskild händelse, patruller beordrade till platsen och insatsstyrkan aktiverad. Några egentliga extraresurser innebär det visserligen inte eftersom den doggerska polisens insatsstyrka till nittiofem procent består av vanliga, patrullerande poliser med viss extrautbildning och tillgång till särskild utrustning. Utrustning som först måste hämtas i polishuset.

Därför ska den första polisstyrkan på plats utgöras av en fotpatrull bestående av Björn Lange och Urban Isaksson, som ändå haft vägarna förbi. Eller som Isaksson uttryckte saken när

de några minuter tidigare lämnade Stortorget där deltagarna i prideparaden som bäst formerade sig fyra och fyra i leden:

– Det finns tillräckligt med kolleger här uppe. Bättre att vi drar oss ner till hamnen, det här eländet orkar i alla fall inte jag se på längre.

Med en sista blick mot det färgglada tåg som börjar ta form, och utan att protestera, rycker Björn Lange på axlarna och följer kollegan som redan börjat röra sig bort mot Lotsgate. Förmodligen har Isaksson rätt. Dessutom verkar det vara betydligt mindre fylla här än i hamnen. Just därför skulle han föredra att stanna, men förmodligen gör de bättre nytta där nere.

Det faktum att de alls behöver trava runt som fotpatrull är å andra sidan ungefär lika illa var de än befinner sig. Ett outtalat straff för ”uppsädd brist på fingertoppskänsla samt svag insikt i förutsättningarna för grupper med särskilda behov”, som gruppchefen uttryckt saken i enrum. Från maj och fram till oistra kommer Björn Lange och Urban Isaksson att ”genom aktiv närvaro till fots bidra till att öka polisens synlighet”, som chefen valt att uttrycka saken inför kollegerna.

Alla vet vilken händelse som legat till grund för beslutet.

Vi kunde lika gärna gå omkring med boja i kätting runt foten och en skylt på ryggen där det står ”Sparka mig”, tänker Lange.

Om det hade varit med någon annan kollega än just Isaksson så hade straffet kanske varit drägligt, rent av trevligt; Björn Lange har inget emot rollen som småstadskonstapel. Men det svider fortfarande att det var Isaksson som propsat på att ta in den där stackars killen, trots att Lange själv försökt säga något om att det verkade vara något fel på honom. Utvecklingsstörd eller funktionsnedsatt eller vad man skulle säga nu för tiden för att vara korrekt. I alla fall inte ”efterbliven jävla idiot”, som Isaksson valt att uttrycka det när han alltför sent insett sitt misstag.

De hör skottet just som de rundat hörnet Lotsgate och Strandgate.

– Fan vad frijägarna är på i år. Ska du också ut och skjuta i morgon? säger Isaksson.

– Nej, svågern och jag åker upp till Noorö och jagar nästa helg i stället. Men lät inte det där konstigt, tycker du? Skottet, menar jag. Inte som ett löst . . .

I samma ögonblick hör de skriken.

När samtalet till den interna direktlinjen kommer igenom har Karsten Utklev just tryckt bort regionchef sydost och drar ett djupt andetag för att ringa nästa nummer på listan. Han avbryts av en av de äldre operatörerna som räcker honom sin telefon.

– Du ska nog ta det här först. Det är en kollega.

Något i rösten får honom att lyda uppmaningen utan att protestera.

– PLC, Utklev.

– Eiken Hornby här. Jag befinner mig på plats i hamnen.

– Karen . . . ?

– Ja, jag satt på en av restaurangerna när skottlossningen började. Jag kan agera observatör tills ni får hit folk.

– Okej, bra. Men, är du oskadd själv?

– Ja, säger hon kort. Hur många är på väg?

– Tre patruller från gatan och två från insatsen. Resten försöker hålla ordning uppe på torget. Det börjar tydligen bli panik där uppe. Graham Sander tar rollen som insatsledare och är på väg. Vi kopplar ihop er så snart han kommit på plats, så lägg inte på. Vad vet du om läget? Vad ser du?

– Någon har avlossat ungefär ett tjugotal skott mot ute-serveringarna i hamnen. Förmodligen halvautomat, definitivt ljuddämpad. Jag ser fem kroppar från min position, antagligen döda eller svårt skadade. Jag tror att gärningsmannen befinner sig inne på hotellet, översta våningen andra fönstret från

hörnan mot Trålgränd. I alla fall kom skotten därifrån, men han verkar ha slutat nu.

– Var exakt befinner du dig?

– I sydvästra hörnet. Har lämnat min position bakom muren för att ta hand om en av de skadade.

– Återgå omedelbart. Ta skydd, det är en order.

– Inga fler skott på flera minuter nu. Jag tror faktiskt att han slutat.

– Det har du ingen jävla aning om. Ta skydd, Eiken. Nu.

– Okej, säger hon och ändrar ställning lite utan att resa sig.

Finns ingen anledning att slösa tid på resonemang om ordervägran, det faktum att den skadade är hennes äldsta vän eller varför hon omöjligt kan lämna honom.

I samma sekund hör de sirenerna. Karsten Utklev genom telefonluren, Karen Eiken Hornby ett par hundra meter längre bort.

För ett ögonblick har det efterlängtrade ljudet fått henne att lätta på trycket mot Eiriks axel. Nu pressar hon åter den hoprullade kashmirtröjan så hårt hon förmår för att stoppa blödningen.

– Ligg still, Eirik, säger hon. Du kommer att klara det här.

Och medan hon hör Utklev lämna över luren till en operatör ser hon på blodet som långsamt sprider sig i en mörk klibbig pöl under Eiriks vänstra axel.

Och hon tänker att hon måste vända honom och trycka från andra hållet. Utgångshålet. Tänker att om det bara varit en arm eller ett ben så hade hon kunnat snöra åt med något och dra till hårt mellan skadan och hjärtat, men att pölen nu bara ser ut att bli större. Och hon inser att inte förrän kollegerna från insatsen säkrat platsen kommer ambulanspersonalen att släppas fram.

Medan hon med mobilen fastklämd mellan haka och axel försöker vända Eirik på sidan sneglar hon upp mot hotellet. Den fönsterruta hon sett blänka till där uppe står på vid gavel

nu. Gardinen har letat sig ut genom öppningen och rör sig som ett vitt segel fram och tillbaka i vinden.

En plötslig tystnad ekar i hennes högra öra och får henne att rycka till. Hon hinner inte parera och känner hjälplöst hur den lånade mobilen landar i gruset. Med en svordom konstaterar hon att samtalet brutits. De jävla idioterna måste ha lyckats trycka bort henne.

Längre fram, utom räckhåll, hörs återigen ljudet från en annan mobiltelefon som ringer. Hon behöver inte se handväskan som ligger slängd i gruset några meter längre fram för att veta att det är hennes egen. Omöjlig att nå utan att lämna Eirik. Den välbekanta signalen skär opassande muntert igenom kaos, blod och skräck.

I samma sekund ser hon personen som närmar sig.